

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 4927/105/2009

DECIZIA NR. 547

Ședința publică din data de 10 martie 2011.

Președinte –

Judecători –

Grefier –

Pe rol fiind soluționarea recursului declarat de reclamanta SC SA – prin lichidator , cu sediul în str. nr. județul , împotriva sentinței civile nr. 484 din 01 noiembrie 2010 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu intimata-pârâtă **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE PRAHOVA**, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu nr. 22, județul Prahova.

La apelul nominal făcut în ședință publică, a răspuns recurenta-reclamantă SA, reprezentată de avocat , potrivit împuternicirii avocațiale nr. 1857/2011, lipsind intimata-pârâtă D.G.F.P. Prahova.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței că recursul se află la primul termen de judecată, este motivat și netimbrat, după care:

Curtea aduce la cunoștința părților posibilitatea apelării la procedura medierii, în baza dispozițiilor art.6 din Legea nr.192/2006, potrivit căroră "organele judiciare și arbitrale, precum și alte autorități cu atribuții jurisdicționale informează părțile asupra posibilității și a avantajelor folosirii procedurii medierii și le îndrumă să recurgă la această cale pentru soluționarea conflictelor dintre ele".

Avocat , pentru recurenta-reclamantă SC , depune la dosar dovada achitării taxei judiciare de timbru în cuantum de 2 lei, potrivit chitanței nr. 188482/2.03.2011 și timbru judiciar de 2 lei, arătând că alte cereri nu mai are de formulat în cauză și solicită acordarea cuvântului în susținerea motivelor de recurs.

Curtea ia act că nu mai sunt cereri noi de formulat în cauză, față de actele și lucrările dosarului constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pentru dezbateri.

Avocat , pentru recurenta-reclamantă SC , având cuvântul arată că hotărârea instanței de fond este nelegată și netemeinică față de faptul că niciunul din argumentele invocate nu a fost analizat.

Astfel, potrivit art. 4 alin. 3 din Legea nr. 51/2006 bunurile realizate în cadrul programelor de investiții, aparțin domeniului public al unităților administrativ

teritoriale, iar lucrările de investiții se realizează din taxa de dezvoltare plătită de cetățeni peste tarifele la utilități și evidențiate într-un cont distinct, fapt care nu a fost negat nici de expert.

Totodată, menționează că textul de lege invocat de raportul de control a fost greșit, deoarece se referă la trecerea în domeniul public al unor bunuri aparținând unei persoane impozabile.

În continuare arată că cetățenii plătesc utilitățile plus TVA, precum și o taxă de dezvoltare din care s-au făcut investițiile, așa încât aceștia plătesc și TVA pentru investițiile făcute, motiv pentru de care sunt în situația de a plăti de două ori TVA.

Pentru aceste considerente, solicită admiterea recursului, modificarea sentinței în sensul admiterii acțiunii așa cum a fost formulată.

CURTEA

Deliberând asupra recursului de față, reține următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova sub numărul de mai sus, reclamanta SA PRIN LICHIDATOR a chemat în judecată pe pârâta DGFP Prahova, solicitând anularea parțială a deciziei de impunere nr. 118/1118/17.03.2009 prin care au fost stabilite obligații suplimentare de plată pentru TVA în suma de 277,940 lei, cu majorări și penalități în cuantum de 100.058 lei.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că în baza contractului de concesiune nr. 307/1999, a concesiionat activitatea de furnizare a apei potabile, a aburului și a apei calde. Pe durata contractului, reclamanta a efectuat investiții din surse atrase, taxa de dezvoltare încasată peste tarif de la populație în baza a aprobării consiliului local fiind evidențiată în cont distinct pentru realizare de lucrări de investiții.

Organele fiscale au apreciat în mod nelegal că investițiile realizate din aceasta taxă sunt de fapt din surse proprii, întrucât taxa de dezvoltare se încasează separat de tarif și se evidențiază într-un cont separat.

A mai reținut organele fiscale că potrivit art. 128 alin. 3 lit. c din Legea nr. 571/2003, trecerea în domeniul public a unor bunuri din patrimoniu persoanelor impozabile în condițiile prevăzute de legislația referitoare la proprietatea publică și regimul juridic al acestuia în schimbul unei despăgubiri sunt considerate livrări de bunuri.

Reclamanta a arătat însă că bunurile nu au ieșit niciodată din patrimoniul public, fiind numai în administrarea ei și nu poate fi vorba de despăgubire, respectiv de livrare de bunuri.

În dovedirea acțiunii reclamanta a depus înscrisuri.

Pârâta a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, reiterând considerentele din decizia atacată.

Au fost administrate proba cu înscrisuri și proba cu expertiză contabilă.

După analizarea actelor și lucrărilor dosarului, prin sentința nr. 484 din 01 noiembrie 2010 Tribunalul Prahova a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

Reclamanta a formulat contestație împotriva deciziei de impunere nr. 238/118/1118/17.03.2009 și prin decizia nr. 75/25.05.2009 contestația i-a fost respinsă, apreciindu-se că investițiile realizate din surse proprii constituie livrare de bunuri, acestea trecând la încetarea contractului de concesiune în domeniul public al primăriei potrivit disp. art. 128 alin. 3 lit. c din Codul fiscal. Prin urmare reclamanta este obligată la plata TVA calculată la valoarea neamortizată la valoarea investițiilor.

S-a reținut că reclamanta datorează și majorări de întârziere aferente întrucât nu a virat la bugetul de stat TVA datorată până la termenul scadent de 25.02.2008.

Cu privire la activele achiziționate de reclamanta din surse proprii s-a reținut că acestea reprezintă extinderi și reabilitări rețele de alimentare cu apă, însă reclamanta nu a întocmit factura de livrare nici la momentul tranzacției și nici ulterior, astfel că organele fiscale au colectat suplimentar TVA și majorări aferente. Nu au fost reținute susținerile reclamantei potrivit cărora la data preluării bunurilor în ianuarie 2008 beneficiarul Primăria Mun. Câmpina nu avea surse de finanțare a răscumpărării.

Din concluziile raportului de expertiză contabilă efectuat în cauză, a reieșit că taxa de dezvoltare a fost înregistrată în contul de venituri, cheltuieli cu alte impozite și taxe, subvenții pentru investiții, ceea ce înseamnă că s-a înregistrat și prin conturi distincte, așa încât reclamanta trebuie plătească TVA.

În consecință, decizia de impunere atacată este legală și temeinică, reclamanta avea obligația ca la trecerea în domeniul public a investițiilor realizate din sursă proprie și înregistrate în patrimoniu (operațiune ce constituie livrare de bunuri), să emită factura către Primăria Mun. Câmpina pentru valoarea rămasă neamortizată la data livrării bunurilor și să colecteze TVA.

Prin urmare, tribunalul a reținut că în mod corect s-a stabilit în sarcina de plată a reclamantei TVA în sumă de 273.901 lei, la care se adăugă și majorările de întârziere aferente și instanța a respins ca neîntemeiată acțiunea reclamantei.

Împotriva acestei hotărâri, reclamanta

SA a declarat recurs, criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate, invocând dispozițiile art. 304 pct. 7 și 9 Cod pr. civilă.

Susține recurenta că instanța de fond nu a analizat argumentele invocate în cererea de chemare în judecată, astfel cum prevăd dispozițiile art. 261 alin.1 coroborat cu art. 304 pct. 7 Cod pr. civilă.

Astfel, în baza art. 304 pct. 9 Cod pr. civilă coroborat cu art. 44 alin. 3 din Legea nr. 51/2006, bunurile realizate în cadrul programelor de investiții aparțin domeniului public al unităților administrativ teritoriale, iar lucrările de investiții se realizează din taxa de dezvoltare plătită de cetățeni peste tarifele la utilități și evidențiate într-un cont distinct, fapt care nu a putut fi negat nici de către expertul desemnat în cauză.

Arată că bunurile nu se transferă în sensul vânzării cumpărării întrucât sunt proprietate publică.

Precizează că a fost încălcat textul prevăzut de art. 128 lit. c din Codul fiscal, fiind greșit invocat de raportul de control atâta vreme cât se referă la trecerea în domeniul public al unor bunuri aparținând unei persoane impozabile.

e
a
in
rii
de

din
ază

gea
elor
că și
ri de

oniul
pectiv

unii ca

abilă.
484 din

4

Totodată, se mai arată că plata TVA-ului reprezintă o plată de doi ori, întrucât cetățenii plătesc utilitățile plus TVA și o taxă de dezvoltare din care s-a făcut investițiile.

Solicită admiterea recursului, modificarea sentinței în sensul admiterii cererii de chemare în judecată.

Examinând sentința recurată prin prisma criticilor formulate și a temeiurilor prevăzute de art. 304 Cod pr.civilă precum și sub toate aspectele, potrivit art.304¹ Cod pr.civilă, Curtea reține că recursul este nefondat, potrivit considerentelor ce urmează:

Fără îndoială, că în speța dedusă judecătii, justa interpretare a actelor normative cu caracter special aplicabile în lămurirea litigiului, sub toate aspectele, s-a făcut fără o analiză argumentată a lucrărilor dosarului, dar mai ales a celor de natură juridică, ceea ce a dus la suspendarea în drept a hotărârii recurate.

În cazul de față, Legea specială nr. 51/2006 reglementează serviciile comunitare de utilități publice, iar art. 44 alin.3 din aceasta, prevede în mod expres că lucrările realizate în urma derulării unui program în domeniul investițiilor devin automat realizări care aparțin domeniului public al unităților administrativ-teritoriale, care a desfășurat acest program. De altfel, chiar expertul a evidențiat acest lucru, iar cum deja este bine cunoscut, orice lucru intră în domeniul public al unei entități, comunități (unitate administrativ teritorială, vezi cazul în speță), ceea ce înseamnă că nici nu se transferă și nici nu se vinde în interesul altei persoane juridice, fizice sau unități administrative.

Logica acestei exprese reglementări, constă în faptul că investițiile sunt rezultatul plății taxelor de dezvoltare suportate de cetățenii din cadrul unităților administrative, taxe care având regim special, se evidențiază într-un cont special deschis, tocmai pentru a fi ușor urmărit și controlat.

Revenind la speță, este vorba de bunuri care reprezintă proprietate publică. Schimbarea titularului dreptului de administrare a acestor bunuri nu echivalează cu transferul sau vânzarea lor din domeniul public, lucru care de altfel, conform Legii nr. 51/2006 nu este posibil.

Expertul desemnat în cauză a evitat, sau a omis să explice în mod ritos, în ce constă aplicarea în speța de față a art. 128 lit.c din Codul fiscal, cum greșit a fost invocat în raportul de control. Eroarea decurge din faptul că lucrările aparținând proprietății publice, TVA se adaugă la ceea ce plătesc cetățenii pentru utilitățile dezvoltate în programul de investiții, la care se adaugă, încă o taxă care să alimenteze fondul de dezvoltare, chiar așa se numește „taxa de dezvoltare”, din care se fac investițiile.

Practic, s-ar ajunge în situația ca acești cetățeni, care-și întrețin și dezvoltă fondul de investiții, plătind utilitățile și TVA să mai plătească încă un TVA, ar fi un non sens, dar din păcate frecvent întâlnit, în această perioadă pe care o traversăm, când și în alte domenii de activitate (socială, de dezvoltare, de investiții, etc.) plătești de două ori, taxă pe valoarea adăugată.

Important de subliniat, tot cu referire la prevederile Legii nr. 51/2006, modificată și completată, verificarea legalității modului de realizare, al acestei lucrări, de exemplu regimul juridic, derularea corectă a programului de dezvoltare prin investiții realizate de operator din surse proprii, lucrări care automat intră în circuitul juridic al proprietății publice, este exercitată și intră în atribuțiile...

12

competență atât cea locală, județeană sau centrală, adică Ministerul Finanțelor Publice, prin unitățile teritoriale, care îl reprezintă, în nici un caz AMRSC, care nu are competență în acest domeniu.

Concluzionând, Curtea în considerarea celor ce preced, conform prev. de art. 304⁷⁻⁹ rap. la art. 312 alin.1 Cod pr.civilă, coroborate cu art. 44 alin.3 din Legea nr. 51/2006, modificată, va admite recursul, cu consecința modificării în tot a sentinței recurate, admitând pe fond acțiunea, în sensul anulării deciziei nr. 75/2009 a D.G.F.P. Prahova și parțial deciziei de impunere nr. 118/1118/17.03.2009 pct. 2.1.1. pentru suma de 277.940 lei TVA suplimentar și 100.058 lei majorări și penalități de întârziere.

Pentru aceste motive
În numele legii
DECIDE:

Admite recursul declarat de reclamanta SC

SA – prin lichidator, cu sediul în , str. , nr. , județul Prahova, împotriva sentinței civile nr. 484 din 01 noiembrie 2010 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu intimata-pârâtă **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE PRAHOVA**, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu nr. 22, județul Prahova și în consecință:

Modifică în tot sentința, în sensul că admite acțiunea, anulează decizia nr. 75/2009 a D.G.F.P. Prahova și parțial decizia de impunere nr. 118/1118/17.03.2009 pct. 2.1.1. pentru suma de 277.940 lei TVA suplimentar și 100.058 lei majorări și penalități de întârziere.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi 10 martie 2011.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTORI,

GREFIER,

Operator de date cu caracter personal
Nr. notificare 3120
Red. EG/Tehnored.SȘ
2 ex./21.03.2011
d.f. 4927/105/2009 Tribunalul Prahova
j.f.